İSİMLERİMİZ NASIL OLMALI?

يَٰزَكَرِيَّآ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ ٱسۡمُهُۥ يَحۡيَىٰ لَمۡ
نَجۡعَل لَّهُۥ مِن قَبۡلُ سَمِيّٗا ﴿٧﴾

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum ayet-i kerimede Allah Teâlâ şöyle buyurmaktadır: ***"Ey Zekeriya! Biz sana bir oğul müjdeleriz ki, onun adı Yahya'dır. Daha önce hiç kimseye bu ismi vermedik."*** (Meryem, 19/7)

Aziz Kardeşlerim!

Dinimize göre bir çocuğun ebeveyni üzerinde üç hakkı vardır. Doğduğunda Müslüman ismi koyacaktır, bâliğ oluncaya kadar da dinini öğreterek tahsilini tamamlatacak, bâliğ olduktan sonra ise evlendirerek ve Müslümanca bir aile hayatı kurmasını sağlayacaktır. Yine bir hadis-i şeriflerinde Rasûlüllah (s.a.s.) buyuruyor ki; *"Çocuğun ismini ve terbiyesini güzel yapmak, ana ve babanın çocuğuna karşı olan görevlerindendir.* (Şuabu'l-İman.)

Ne yazık ki, son zamanlarda bazı Müslümanlar Peygamberimizin bu tavsiyelerine uymayarak çocuklarına din-i mübinimize uygun olmayan isimleri koymaktadırlar. Bu ise ileriye doğru büyük sıkıntılara yol açacaktır. Çünkü bir kaideye göre "El-ismü yedüllü alâ müsemmâ", yani "İsim, ismi konulan şeye delâlet eder." Buna göre, çocuklarımıza güzel ve dinimize uygun isimler koymamız gerekmektedir ki, bâliğ olduklarında isimlerinden utanmasınlar. Bu konuda Peygamberimizin tavsiyesi şudur: *"Çocuklarınızı Peygamberlerin isimleriyle isimlendiriniz. İsimlerin Allah'a en hoş olanları Abdullah ve Abdurrahman'dır. En doğru olanları Haris (kazanan) ile Hemmâm (gayretli)'dir. En çirkin olanları da Harb (savaş) ile Mürre (acı)'dır.*" (Ebû Dâvûd)

Kıymetli Kardeşlerim!

Çocuğa konulacak ismin mutlaka Kur'ân-ı Kerim'de bulunması da gerekmez. Sayıları yüz binden fazla olan ashab-ı kiramdan Hazreti Zeyd hariç, hiçbirinin ismi Kur'ân-ı Kerim'de yoktur. Değişik isim olsun diye yahut en güzel isim olsun diye Kur'ân-ı Kerim'de geçen her kelimeyi çocuğa isim olarak koymak çok yanlış olur. Çünkü Kur'ân-ı Kerim'de güzel isimlerin yanında kötü isimler de vardır. Şeytanın ve zalimlerin isimleri – İblis, Hannâs, Kârûn, Hâmân, Ebû Leheb gibi. Bu isimleri koymak elbette doğru değildir.

Buna göre, genel ilke olarak denilebilir ki, İslâm'ın iyi gördüğü isimleri kullanmak lâzım. Bu isimlerin örnekleri ise Kur'an-ı Kerim'de ve sünnette bolca mevcuttur. Ayrıca yüzyıllarca uygulana gelmiş isim geleneğimiz de bulunmaktadır ki, bunları korumak için büyük sıkıntılar çektiğimiz de malûmdur. Bunlar varken başka isimler aramak abestir.

Hutbemizi Peygamber (s.a.s.)'in şu sözleri ile bitirmek istiyorum: *"Kıyamette, kendi isimleriniz ve babalarınızın isimleri ile çağrılacaksınız. O halde isminiz güzel olsun!"* (Ebû Dâvûd)

КАКВИ ДА БЪДАТ НАШИТЕ ИМЕНА

يَٰزَكَرِيَّآ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَٰمٍ ٱسْمُهُۥ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَل لَّهُۥ مِن قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾

Уважаеми мюсюлмани!

В айета, който прочетох, Аллах Теаля повелява: ***„О, Зекерия, благовестваме те Ние за момче. Името му е Яхя. Не сме сторвали негов съименник преди“*** (Мерйем, 19: 7).

Братя мюсюлмани!

Според нашата религия всяко дете има три основни права над своите родители: да му дадат мюсюлманско име, след като се роди; да му осигурят добро образование и да го възпитат в религията, докато порасне, а след като порасне – да го оженят и да му помогнат да създаде праведно семейство. В един хадис-и шериф Пратеника Мухаммед (с.а.с.) казва: *„Даването на добро име и възпитанието на детето е от задълженията на родителите към техните деца“* (Шуаб-ул-иман). За съжаление, в последно време мюсюлманите пренебрегват тази препоръка на Пейгамбера (с.а.с.) и дават на децата си имена, които са в разрез с нашата свята религия. Това от своя страна занапред ще причини големи проблеми в техния живот, тъй като според общоприетото ислямско правило: **„Ел-исму йедуллю аля мусемма“**, което ще рече: **„Името показва наименованото“**. Ето затова ние като мюсюлмани трябва да даваме на децата си имена, които са одобрени от нашата религия, за да не се срамуват от тях, когато пораснат. Относно това Пратеника на Аллах (с.а.с.) отново казва: *„Давайте на децата си имената на пейгамберите. И знайте, че най-обичаните имена от Аллах Теаля са Абдуллах и Абдуррахман. А най-хубави са имената като Харис (печелещ) и Хеммам (стремящ се). А от най-лошите сред имената са Харб (война) и Мурра (горчив)“* (Ебу Давуд).

Скъпи братя!

Трябва да знаем също, че не е задължително името, което даваме на детето си, да бъде от Корана. Има повече от сто хиляди сахаби и само името на един от тях е споменато в Корана – това е Зейд (р.а.). Това, че искаме да дадем на децата си хубаво и различно име, не бива да ни води до грешки като тази да се слага всяка първа дума или име, срещнати в Корана. Тъй като в Свещения Коран заедно с много хубавите имена има и такива, които са много лоши, като имената на сатаната, шейтан, иблис и ханнас, и други – като имената на угнетителите Карун, Хаман, Ебу Лехеб и т.н. Разбира се, даването на подобни имена е крайно голяма грешка. Тогава – като основно правило – може да се каже, че трябва да даваме на децата си имена, които са приети за добри в ислямската религия и мюсюлманското общество, а примери за подобни имена се срещат в изобилие в Свещения Коран и сюннета на Пратеника (с.а.с.). Освен това ние имаме вековни традиции по отношение на имената, които сме защитавали при хиляди трудности. Затова при наличието на тези имена търсенето на други не е удачно.

Искам да завърша днешното хутбе с един друг хадис на Пейгамбера (с.а.с.), в който казва: *„В съдния ден ще бъдете назовавани с личните и бащините си имена, ето затова избирайте си прилични и добри имена“* (Ебу Давуд).

SAAD BİN EBÛ VAKKÂS (R.A.)

وَوَصَّيْنَا الْإِنسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا ۖ وَإِن جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ
فَلَا تُطِعْهُمَا ۚ إِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

Muhterem Müslümanlar!

Hayatta iken cennetle müjdelenen 10 sahabiden birisi Hazreti Saad bin Ebû Vakkâs (r.a.)'tır. Hazreti Saad, İslâm'a bütün kalbiyle inanmış, emirlerine canla başla sarılmıştı. Fakat onun Müslüman olması, namaz kılması, Peygamberimize gönül verip onun sevgisini herşeyden üstün tutması, ona bağlılığı, annesini rahatsız etti. Oğlunu karşısına aldı. Dininden vazgeçmesini istedi. Fakat ikna edemeyince, başka bir çareye başvurarak Hazreti Saad'ı en zayıf noktadan yakaladı: "Allah'ın, hısım ve akraba ile ilgilenmeyi, anne ve babaya karşı iyi davranmayı emrettiğini söyleyen sen değil misin?" dedi. Hazreti Saad: "Evet, Allah biz Müslümanlara bunu emrediyor." cevabını verdi. Annesi bu cevap karşısında ümitlendi ve şöyle dedi: "Saad, sen Muhammed'in getirdiklerini inkâr etmedikçe, ben ne bir şey yerim, ne de içerim!" dedi. Sonra da evinin önüne oturdu ve günlerce ne yemek yedi, ne de bir şey içti. Hazreti Saad, annesine karşı son derece bağlıydı. Saygıda kusur etmezdi. Zaten annesi de bunu bildiği için böyle bir bahaneye yönelmişti. Böylece oğlunu İslâmiyet'ten vazgeçireceğini zannediyordu. Fakat umduğunu bulamadı. Tam aksiyle karşılaştı. Birkaç gün sonra ondan şu kararlı cevabı aldı: "Vallâhi, anne iyi bil ki, 100 tane canın olsa, birer birer çıksa, ben yine dinimden dönmem! Artık sen bilirsin. İster ye, ister yeme." Hazreti Saad'ın bu kararlı tutumu karşısında çaresiz kalan müşrik kadın, açlık grevinden vazgeçti (Müslim).

Bu hadise üzerine "Allah'a isyan" hususunda anne baba da olsa kula itaat edilmeyeceğini açıklayan Ankebût sûresinin 8. âyet-i kerimesi nazil oldu: ***"Biz insana, anne ve babasına güzel davranmasını emrettik. Eğer onlar, ilah olduğuna dair hiçbir delil bulunmayan bir şeyi Bana ortak koşman için seni zorlayacak olurlarsa onlara itaat etme. Dönüşünüz Banadır; yaptıklarınızı o zaman Ben size haber vereceğim."***

Kıymetli Kardeşlerim!

Hazreti Saad, Allah'ın rızasına ermiş ve onun has kulları arasında bulunma mevkiine kavuşmuş bahtiyarlardandı. Bir defasında Peygamberimiz (s.a.s.) mescitte otururken: "Allah'ım, bu kapıdan Senin onu, onun da Seni sevdiği biri içeri girsin!" diye dua etmişti. Çok geçmeden içeriye Hazreti Saad girdi. Bu müjdeli haberi duyunca Hazreti Saad sevinerek şöyle demişti: "Bugün dünyalardan üstün bir haber duydum." (Müstedrek)

Değerli Müslümanlar!

Hazreti Saad (r.a.), Rasûlullah'ın vefatına kadar ona hizmette bulundu, daha sonra da onun raşit halifeleriyle beraber oldu. Kendisi ordu sevk ve idaresini çok iyi bilen birisiydi. Onun bu liyâkatini bildiğinden Hazreti Ömer kendisini İran'ın fethi için hazırlanan ordunun başına kumandan olarak tayin etti. Ordu sefere çıkmadan önce de Hazreti Saad'a şu nasihatte bulundu: "Ey Saad! Rasûlûllah'ın dayısı ve arkadaşı olman seni gururlandırmasın, Allah'ın emrine uymaktan alıkoymasın. Allah kötülüğü kötülükle değil, iyilikle giderir. İnsanların hepsi eşittir. Allah onların Rabbidir, onlar da Allah'ın kuludur. İnsanlar itaat ederek, Onun katındaki nimetlere kavuşurlar. Aramızdan ayrılıncaya kadar Rasûlûllah'tan gördüklerini hatırla, onları yapmaya çalış. Çünkü kurtuluş yolu ondadır…" Hazreti Saad bu nasihati hiçbir zaman unutmamıştı ve her zaman herkese adaletle davranıyordu. Böylece Allah Teâlâ'ya yaptığı bütün duaları kabul ediliyordu.

Bir gün ihtiyarın biri Hazreti Saad'a büyük bir iftira attı. Bu iftiradan dolayı çok üzüldü ve şöyle dua etti: "Ey Allah'ım! Bu kulun yalan söylüyorsa, ömrünü uzat, fakirliğini artır, sıkıntılara uğrat!" Hadisenin üzerinden fazla bir zaman geçmeden, bedduaya uğrayan adam, herkesin gülüp eğlendiği bir duruma düştü. Gözü kör oldu. Sıkıntılara maruz kaldı. Böylece herkes Hazreti Saad'ın suçsuz olduğunu görmüş oldu.

Hicret'in 55. yılında Hakk'ın rahmetine kavuşan Saad bin Ebû Vakkâs, vasiyeti üzerine Bedir Savaşında giydiği gömlekle kefenlendi. Onun vefatı bütün Müslümanları büyük bir üzüntüye sevk etti. (Hayâtü's-Sahâbe, 1/329.)

Allah ondan razı olsun!

СААД ИБН ЕБУ ВАККАС (Р.А.)

وَوَصَّيْنَا ٱلْإِنسَٰنَ بِوَٰلِدَيْهِ حُسْنًا ۖ وَإِن جَٰهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِى مَا لَيْسَ لَكَ بِهِۦ عِلْمٌ
فَلَا تُطِعْهُمَآ ۚ إِلَىَّ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

Уважаеми мюсюлмани!

Един от десетте сподвижници, известени приживе с дженнет, е Саад ибн Ебу Ваккас (р.а.). Той бил отдаден на Аллах Теаля и изпълнявал повелите на исляма от цялото си сърце, а това не се харесало на майка му, която все още била от идолопоклонниците. Така тя застанала срещу него и поискала да го отвърне от религията му, но когато видяла, че няма да успее, решила с хитрост да го откаже от исляма. Възползвала се от състраданието и обичта, които Саад изпитвал към нея, и казала: „Не си ли ти този, който ни учи, че Аллах заповядвал да се отнасяме добре към близките и да не се съпротивяваме на родителите си?“. „Да“ – казал Саад. „Това е, което Аллах ни повелява…“, а тя продължила: „Тогава, о, Саад, докато не се отречеш от религията на Мухаммед, аз нито ще ям, нито ще пия“. После излязла пред портата на дома си и дни наред нито се хранила, нито пила. Хазрети Саад бил доста привързан към своята майка и точно поради това тя се отнасяла така към него и се надявала да го накара да се отрече от исляма, но се случило точно обратното. След като видял какво е замислила, Саад седнал до нея и казал: „Кълна се в Аллах, о, мамо, дори да имаш сто души и да умираш всеки ден подред, аз пак няма да се откажа от религията си. Сега, ако искаш яж, ако искаш, остани гладна колкото пожелаеш!“. Когато видяла тази негова решителност, майка му се отказала от гладната стачка и започнала да се храни и пие. След всичко, което се случило между тях, бил низпослан 8-и айет от сура Анкебут, в който се казва: ***„И повелихме на човека да се отнася добре с родителите си. А ако те принуждават да съдружаваш с Мен онова, за което нямаш знание, не им се покорявай! Към Мен е вашето завръщане и Аз ще ви известя какво сте вършили“*** .

Братя мюсюлмани!

Хазрети Саад е от хората, които достигнали високи степени при Аллах Теаля и заслужили Неговото задоволство. Един ден Пратеника на Аллах (с.а.с.) седял в джамията и се помолил: *„О, Аллах! Нека през тази врата (на джамията) влезе човек, който Ти много обичаш, и той те обича!“*. Не след дълго през вратата влязъл Саад ибн Ебу Ваккас. А когато му съобщили за дуата на Пейгамбера, той казал: „Днес чух нещо, което е по-скъпо за мен от целия свят и това, което е в него!“ (Мустедрак).

Скъпи братя!

Хазрети Саад продължил да служи с вярност на Пейгамбера (с.а.с.), докато той починал, а след това останал верен и на неговите праведни халифи. Поради това, че бил добър пълководец, Омер (р.а.) го назначил като главен командир на войската, която пратил срещу персите. Но преди да тръгнат, го посъветвал: „Ей, Саад! Нека не те възгордява и въздържа от повелите на Аллах фактът, че си сред близките и приятелите на Мухаммед (с.а.с.). И знай, че Аллах не премахва лошото с лошо, а го премахва с добро. Всички хора при Аллах са равни като зъбите на гребена. Той е техният Господар, а те са Неговите раби. Хората се приближават до Неговото задоволство единствено с подчиненията си към Него. Старай се да правиш винаги това, което си видял от Пратеника на Аллах (с.а.с.), докато той бе сред нас (тоест неговия сюннет). Тъй като в него е спасението“.

Саад (р.а.) никога не забравил това наставление и винаги се отнасял справедливо към хората. Поради това Аллах Теаля приемал всяка негова дуа и молба. Веднъж един старец го наклеветил, като казал, че не се отнася справедливо към мюсюлманите. След което Саад силно се натъжил и казал: „О, Аллах! Ако този Твой раб лъже в това, което казва, нека животът му се удължи, беднотата му се увеличи и нека постоянно бъде подиграван…!“. Не минало дълго време и всичко, което Саад бил изрекъл, се сбъднало. Така всички разбрали, че той бил невинен.

Саад ибн Ебу Ваккас се преселил от този свят през 55-а година по хиджри и бил погребан с ризата, с която се борил в битката при Бедр, както бил завещал приживе. (Хаят-ус-сахабе)

Нека Аллах Теаля бъде доволен от него, всички останали сахабии и тези, които ги следват до съдния ден.

YARATAN, YAŞATAN, HİDAYET VEREN ALLAH'TIR

ٱلَّذِى خَلَقَنِى فَهُوَ يَهۡدِينِ ﴿٧٨﴾

Cumanız Mübarek Olsun

Aziz Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s.)'in olanca çabasına rağmen Mekke müşrikleri, batıl inançlarından, insan şeref ve haysiyetiyle bağdaşmayan alışkanlıklarından bir türlü vazgeçmemişlerdi. Tevhid inancını, Allah'tan başka ilâh olmadığı gerçeğini kabule yanaşmamışlardı. Bir gün Peygamberimize gelerek "Bize Rabbini tanıt!" dediler. Bunun üzerine Yüce Rabbimiz, tevhid inancını özlü bir şekilde anlatan, kendisini insanlığa en güzel şekilde tanıtan ihlâs suresini indirdi ve şöyle buyurdu:

[قُلْ هُوَ اللّٰهُ أَحَدٌ] ***"De ki: 'O, Allah birdir.*** [اَللّٰهُ الصَّمَدُ] ***O, hiçbir şeye muhtaç değildir. Her şey Ona muhtaçtır.*** [لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ] ***Onun çocuğu yoktur. O, doğmamıştır.*** [وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ] ***Hiçbir şey Ona denk değildir."*** (el-İhlâs, 112/1-4.)

Aziz Müminler!

Yüce Kitabımız Kur'ân-ı Kerim, baştan sona bizlere Rabbimiz Allah'ı tanıtan bir kitaptır. Ona imanı, teslimiyeti, ibadeti öğreten; insanca bir hayatın, huzura ulaşabilmenin yollarını gösteren hidayet rehberidir. İşte bugünkü hutbemizde bizlere Rabbimizi en güzel şekilde tanıtan Şuarâ suresinin âyetlerini (26/78-82) sizlerle paylaşmak istiyorum.

Muhterem Müminler!

Yüce Rabbimiz, [اَلَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ] buyuruyor. Yani Rabbimiz, yaratan ve hidayet verendir. Peygamberleri ve kitapları aracılığıyla bizlere sırat-ı müstakimi, dosdoğru yolu gösterendir. Bizlere düşen, bu yolun yolcusu olmaktır. Kötülüklerden uzak durmak ve gücümüz nispetinde iyiliği yeryüzünde yaymaktır.

Rabbimiz, [وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ] buyuruyor. Yani yediğimiz her bir lokmayı, içtiğimiz her bir damla suyu bizlere lütfeden Allah'tır. Bizlere düşense, her daim helâl rızık peşinde koşmaktır. Her nimetin, her türlü imkânın Rabbimizin birer emaneti olduğunu unutmamaktır. Varlığı da darlığı da imtihan vesilesi olarak görebilmektir. Peygamberimiz (s.a.s.)'in buyurduğu gibi *"Her hâl ve durumda Allah'a hamdolsun"* (Ebû Dâvûd) diyerek şükredebilmektir.

Yüce Rabbimiz, [وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ] buyuruyor. Yani Allah, hastalıkların şifasını verendir. Dertlerin devasını lütfedendir. Çaresizlere çare, ümitsizlere ümit Odur. Bizlere düşen, sıkıntılarımız ve çaresizliklerimiz üzerinden inancımızı, duygularımızı, samimiyetimizi istismar etmek isteyenlere asla fırsat vermemektir. Sadece Rabbimizin rahmetine sığınmaktır. Yalnızca Ona dayanıp güvenmektir. Birer imtihan olduğu bilinciyle hastalıklara, musibetlere sabır, metanet ve tevekkülle göğüs germektir.

Aziz Kardeşlerim!

Rabbimiz, [وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ] buyuruyor. Yani, hayatın da ölümün de yegâne sahibi Allah'tır. Bu hayatı veren de vakti geldiğinde alacak olan da Odur. Rabbimiz, ölümümüzden sonra bizleri yeniden diriltecektir. Yapıp ettiklerimizin hesabını soracaktır. Herkese hak ettiğinin karşılığını eksiksiz verecektir. Bizlere düşen, son nefesimize kadar imanımıza sadık kalmaktır. Ömrümüzü salih amellerle bereketli kılmaktır. Ölüme ve hesap vaktine her daim hazır olmaktır.

Allah,

[وَالَّذِي أَطْمَعُ أَن يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ]

buyurarak daima rahmetini ummamızı istiyor. Zira O, imanına sadık kalanları, kendisine gönülden teslim olanları asla mahcup etmez. Bizlere düşen, günahta, yanlışta ısrar etmemektir. Acziyetimizin itirafı olan tövbelerimizle, nedametimizin tezahürü olan istiğfarlarımızla Rabbimizin et-Tevvâb ismine sığınmaktır.

Sevgili Kardeşlerim!

Hutbemizi Kur'ân-ı Kerim'de Hazreti İbrahim'in dilinden bizlere öğretilen şu dua ile bitirmek istiyorum: ***"Ey Rabbimiz! Bizlere katından hikmet bahşet! Bizleri salih kimseler arasına kat! Ardımızdan gelecek nesiller arasında bizleri iyilik ve doğrulukla anılanlardan kıl! Bizleri naîm cennetinin varislerinden eyle! İnsanların diriltilecekleri gün bizleri rezil-rüsvâ etme Allah'ım!"*** (eş-Şuarâ, 26/83-89)

СЪЗДАВАЩИЯ, ДАВАЩИЯ ЖИВОТ И НАПЪТСТВИЕ Е АЛЛАХ

ٱلَّذِى خَلَقَنِى فَهُوَ يَهۡدِينِ ﴿٧٨﴾

39

ХУТБЕ

Скъпи братя!

Въпреки големите усилия на Мухаммед (с.а.с.) езичниците в Мекка не се отказваха от суеверията и лошите си навици, които са несъвместими с човешкото достойнство. Те не приемаха факта, че няма друг бог освен Аллах. Един ден дойдоха при Пейгамбера (с.а.с.) и казаха: „Разкажи ни за твоя Господар". Тогава Аллах Теаля низпосла сурата Ихляс, в която по най-кратък и прекрасен начин се разкриват основите на единобожието – тевхид: [قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ] – „Кажи: „Той е Аллах – Единствения." [اللَّهُ الصَّمَدُ] – „Аллах, Целта [на всички въжделения]!" [لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ] – „Нито е раждал, нито е роден." [وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ] – „и няма равен Нему." (ел-Ихляс, 112: 1–4)

Уважаеми вярващи!

Свещеният Коран е книга, която от началото до края ни разказва за нашия Господар – Аллах (с.т.). Книга, която ни учи как да вярваме в Него, да Му служим и Му се отдадем, за да постигнем щастието както в този земен свят, така и в отвъдния. В днешното хутбе искам да споделя с вас някои от айетите на сура еш-Шуара (26: 78–82), в които по един прекрасен начин се изреждат някои от прекрасните качества на нашия Всемилостив Господар.

Всевишния повелява: [الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ], тоест Той е този, ***„Който ме е сътворил и ме напътва"***, чрез пейгамберите и книгите, които е низпослал, ни показва правия път. А това, което ние трябва да направим, е да следваме този път, да се предпазваме от покварата и да вършим добрини, доколкото ни е по силите.

[وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ] – ***„и Който ме храни, и ми дава да пия"...*** Което ще рече, че всяка хапка, която ядем, и всяка капка вода, която пием, са от благодатта, с която ни е дарил. Това, което ние трябва да сторим, е да се постараем, за да се препитаваме от позволените неща, като не забравяме, че всяко благо и възможност са ни поверени от Него. Да осъзнаем, че и имането, и нищетата са изпитание за нас, и да Му благодарим със словата на Пратеника (с.а.с.): „О, Аллах, благодаря Ти за всяко състояние, в което се намирам" [وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ] – ***„и ако се разболея, Той ме изцелява."*** Тоест Той е Този, Който ни дарява с изцеление. Той е надеждата на безнадеждните и Помагащия на отчаяните. Тогава никога не би трябвало да изпадаме в отчаяние, а да вярваме истински в Него и Неговата милост. Само на Него да се осланяме и от Него да очакваме помощ. Да му се доверяваме и да знаем, че болестите и бедите са изпитание за нас, които ние трябва да посрещнем с търпение и упование към Него.

Скъпи братя!

И отново ни повелява: [وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ] – ***„и Който ще ме умъртви, а после ще ме съживи"***, тоест Той е Този, Който дава живота и смъртта, и след като ни умъртви, отново ще ни съживи, за да ни съди за това, което сме сторили. И всеки ще получи това, което заслужава, без да бъде ощетен дори и колкото прашинка. Тогава ние, докато сме живи, трябва да останем верни в религията си и да оползотворим живота си с добри и праведни дела, като бъдем винаги готови за посрещането на смъртта и съдния ден.

[وَالَّذِي أَطْمَعُ أَن يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ] – ***„и на Когото се надявам да ми опрости греха в съдния ден."*** Тъй като Той никога няма да изостави тези, които истински са Му повярвали и са се отдали от сърце. Това, което зависи от нас, е да се предпазваме от злото и да не настояваме в извършването на греховe. Да признаем нашата слабост и се приютим към името Му – ет-Тевваб, което е проявление на Неговата безкрайна милост и опрощение.

Уважаеми братя!

Искам да завърша хутбето си с дуата на Ибрахим (а.с.), която се споменава в сура еш-Шуара: ***„Господарю мой, дари ме с мъдрост и ме приобщи към праведните раби! И стори достойно споменаването ми пред идните [поколения], и ме стори да бъда от наследниците на блажения дженнет! И не ме опозорявай в деня, когато [тварите] ще бъдат възкресени, в деня, когато нито богатство, нито синове ще помогнат, освен който дойде при Аллах с чисто сърце"*** (еш-Шуара, 26: 83–89).

O BÜYÜK GÜNE HAZIR MIYIZ?

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ۝٧
وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ۝٨

Aziz Müminler!

Okuduğum âyet-i kerimede Yüce Rabbimiz, şöyle buyuruyor: *“**Kim zerre miktarı hayır işlerse mutlaka karşılığını görecektir. Kim de zerre miktarı şer işlerse karşılığını görecektir.**”*

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s.) şöyle buyuruyor: *“Gaflete dalarak ölümü ve ölüm sonrası hayatı unutan kul ne bedbahttır!”*

Bir gün Rasûlüllah Efendimiz (s.a.s.)’e sahabeden biri, “Ey Allah’ın Rasûlü! Müminlerin en hayırlısı kimdir?” diye sordu. Efendimiz, *“Ahlâkı en güzel olandır.”* karşılığını verdi. Aynı sahabî, “Peki müminlerin en duyarlısı ve şuurlusu kimdir?” diye sorunca Peygamberimiz, *“Ölümü en çok hatırlayan ve ölümden sonraki hayatı için en güzel şekilde hazırlanandır.”* buyurdu.

Kardeşlerim!

Rabbimizin bize bir emaneti olan ömür sermayemiz hızla tükeniyor. Her bir nefesimiz, her bir saniyemiz, bizi ölüm gerçeğine biraz daha yaklaştırıyor. Herkesin yapıp ettiklerinin karşılığını eksiksiz göreceği hesap gününe doğru ilerliyoruz. Peki müminler için esenlik, selam yurdu, inkârcılar içinse pişmanlık ve hüsran diyarı olan âhirete hazır mıyız? Hesap, mizan, hayatımızın akışı içerisinde ne kadar yer tutuyor? Günah-sevap, hayır-şer konusunda ne kadar nefis muhasebesi yapabiliyoruz? Yoksa akıp giden hayatın günlük meşgalesi, dünyanın türlü hengâmesi bizlere bütün bunları unutturuyor mu?

Kerim Kitabımız, sorumlu bir varlık olduğumuzu, başıboş bırakılmadığımızı, öldükten sonra yeniden diriltilip huzur-ı ilâhîye çıkarılacağımızı bizlere haber veriyor. Rabbimiz, dünyanın geçici zevklerine, aldatmacalarına kanmamamız, daha hayırlı ve kalıcı olan âhiret saadetine erişebilmemiz için bizleri şöyle uyarıyor: *“**Ey insanlar! Şüphesiz Allah’ın vaadi gerçektir. Sakın dünya hayatı sizi aldatmasın.**”*

Aziz Müminler!

Elbette müminler olarak âhirete gönülden iman ediyoruz. Lâkin unutmayalım ki; dünya, âhiretin tarlasıdır ve kişinin âhiretteki konumu, dünyada yapıp ettikleriyle belirlenecektir. Öyleyse geliniz, gönlümüzden sevgiyi, merhameti, şefkati, iyiliği eksik etmeyelim. Allah’a iyi bir kul, Peygamberimiz (s.a.s.)’e iyi bir ümmet, birbirimize iyi birer kardeş olalım. Rabbimizin huzuruna, âhiret yurduna hesabını verebileceğimiz bir hayat yaşayarak varalım.

ДАЛИ СМЕ ГОТОВИ ЗА ОНЗИ ГОЛЯМ ДЕН?

فَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٍ خَيۡرٗا يَرَهُۥ ۝٧
وَمَن يَعۡمَلۡ مِثۡقَالَ ذَرَّةٖ شَرّٗا يَرَهُۥ ۝٨

Скъпи вярващи!

В айета, който прочетох, Всевишния Аллах повелява: ***„Който извърши добро, дори с тежест на прашинка, ще го види. И който извърши зло, дори с тежест на прашинка, ще го види“*** (ел-Зилзеле, 99: 7–8).

А в хадиса, който прочетох, Пратеника на Аллах (с.а.с.) е казал: *„Колко злощастен е рабът, който потъва в небрежността [на този свят] и забравя за смъртта и задгробния живот!“* (Тирмизи).

Един ден някой от сахабиите попитал Пейгамбера (с.а.с.): „О, Пратенико на Аллах, кой е най-добрият сред вярващите?“, а той отговорил: *„Онзи, който е с най-добър характер“*. Същият сподвижник попитал пак: „А кой сред тях е най-чувствителен и съзнателен?“. Тогава той отговорил: *„Онзи, който най-много се сеща за смъртта и най-добре се подготвя за задгробния живот“* (Ибн Мадже).

Братя мюсюлмани!

Животът, който нашият Господар ни е поверил като основен капитал за ахирета, преминава много бързо. Всеки дъх, всяка секунда ни приближава все повече до смъртта. И всички ние отиваме към онзи ден, в който всеки ще види и получи това, което е заслужил, без да бъде угнетен. Тогава дали сме готови за ахирета – мястото, което е мир и щастие за вярващите, а за отричащите – съжаление и отчаяние? Колко се сещаме в ежедневието си за отговорността, която ще ни бъде потърсена в съдния ден, и мерилото, което ще бъде заложено за греховете и благодеянията ни, тоест хесаба и мизана? Или ежедневните ни занимания и напрежение ни карат да забравим за тях?

В Свещената ни Книга ясно се подчертава, че ние сме отговорни същества и не сме оставени без контрол и наблюдение, и че след смъртта ще бъдем съживени отново, за да бъдем питани и отговаряме за нашите дела. Всевишния Аллах, предупреждавайки ни, че насладата на този свят е временна и че истинското и вечно щастие е в ахирета, повелява: ***„О, хора, обещанието на Аллах е истинно. И нека не ви подмамва земният живот…“*** (Фатир, 35: 5).

Уважаеми братя!

Ние като мюсюлмани вярваме от сърце в отвъдния живот. Но не трябва да забравяме също, че този свят е градината на ахирета и всеки ще определи местоположението си там според това, което е извършил през земния си живот. Тогава елате и нека всички заедно запазим в сърцата си любовта, милостта, състраданието и добротата. Нека бъдем добри раби на Аллах, добра общност на Неговия Пратеник и братя помежду си. Нека заедно живеем живот, за който спокойно да дадем сметка пред Всевишния Аллах в отвъдния свят.